

ROKO REICHERTZ (11)

Roko Reichertz je 11-godišnji genijalac koji će spasiti svijet. Ili će barem pokušati sve što je u njegovoj moći da u tome uspije. Roko je jedan od polaznika Udruge za darovitost Dar koja provodi eksperimentalni program za darovite "Ja raSTEM", u sklopu kojeg se s potencijalno darovitom djecom radi na područjima fizike, kemije, biologije, matematike i informatike. U udruzi je oko godinu dana, a koliko mu ona znači, jasno je čim ga pitamo kako tamo provodi vrijeme.

- Prvi put kad sam stvarno uključio svoj mozak bilo je u udruzi kod Igora na matematiци. Nisam znao što su decimale ni kako se računa u postocima. U jednom danu sam sve to naučio i kad sam došao doma osjećao sam se predivno. Kao da sam prvi put upalio svoj mozak. Bio je stvarno divan osjećaj, ali nakon toga mi je trebao odmor jer mi je mozak 'prekuhao', dotad je bio previše zahrđao - uz osmijeh nam govori Roko. Osim učenja matematike, fizike i kemije, Roko u udruzi voli programirati mBotove koji djecu uče elektrotehnicu, programiranju i robotici, a u slobodno vrijeme "guta" po nekoliko knjiga odjednom, najviše one o znanstvenoj fantastici i fantasy.

Nedavno je bio i u Višnjanu na Youth Science Campu gdje je učio o životu zvijezda od Korada Korlevića te sudjelovao u različitim radionicama, među kojima su bile i one o biologiji, kemiji i multitaskingu. Pa zato ne čudi što, dok većina svoje djetinjstvo provodi u pješčanicima ili na mobitelima, Roko smišlja planove kako spasiti svijet od globalnog zatopljenja. - Moj san još od treće godine jest kako ću napraviti drveni auto koji prerađuje ugljikov dioksid u kisik. Dobra ideja kako se riješiti ugljikova dioksida, koji je trenutačno na planetu Zemlji, jest skupiti ga u tekućem stanju u velike tankove i onda ga poslati brodom ili autom u svemir do svemirske postaje gdje će se taj dioksid ispustiti - priča nam Roko svoj životni san i dodaje da bi se u budućnosti svakako volio baviti robotikom koju će upotrijebiti u zaštitu Zemlje. Ipak, i njega

**NAPRAVIT ĆU
DRVENI AUTO
KOJI PRERAĐUJE
UGLJIKOV
DIOKSID U KISIK**

zanimaju "ovozemaljske" stvari. Voli jedriti jer se na vodi osjeća slobodno i opušteno, a osim toga rado igra tenis i golf, trenira džudo i capoeiru te se penje po drveću. Njegova mama Andrea kaže da je prvi put primijetila da je Roko "drugačiji" već s tri godine, kad je s odraslima pričao kao da su na istoj razini. U školi se često dosađivao pa će na jesen krenuti u 5. razred u školu s eksperimentalnim kurikularnim programom, a koju je odabrao zato što voli "jahati na valu eksperimenta" i prvi kročiti put u nečemu.

**Jedanaest-
godišnji
genijalac iz
Zagreba želi
spasiti svijet. Ili
barem pokušati**

Marko Mišević / Hanza Media

Danijel Bartolčić / Hanza Media

**NEOPISIV JE
OSJEĆAJ KAD
SVIRAM. HAR-
MONIKA ME UVI-
JEK ORASPOLOŽI**

KIARA JANKO (15)

Kiara je harmoniku prvi put uzela u ruke sa 9 godina i od tada se od nje ne odvaja. Bila je to ljubav na prvi pogled, kaže nam. Od tada svaki dan svira po dva do tri sata dnevno, a uz to ide u 2. razred srednje glazbene škole "Elly Bašić" i odlična je učenica u gimnaziji. - Neopisiv je osjećaj kad sviram. Čak i kad sam loše volje, te me oraspoloži, a kad sam dobre volje, osjećam se još bolje - govori nam Kiara. Za jedan kraći isječak treba joj oko mjesec dana da ga uvježba "do savršenstva", a najviše voli svirati argentinskog skladatelja i glazbenika Piazzollu te preferira više klasične od modernih skladbi.

Iako joj je tek 15 godina, osvojila je više od 20 nagrada u solističkim i komornim natjecanjima. Dosad je već bila na međunarodnim natjecanjima u Italiji, Njemačkoj, Austriji, Mađarskoj, Srbiji i BiH. - Najzanimljivija putovanja su mi ona s orkestrom, a najdraža nagrada mi je Oskar znanja koji sam osvojila prije dvije godine i svjetsko natjecanje u Italiji gdje sam osvojila treće mjesto - kaže Kiara. Objašnjava nam da ima puno poznatih harmonikaša, ali s obzirom na to da je ona djevojka, najveći uzor joj je Ksenija Sidorova, latvijska harmonikašica koja je ovog petka svirala u pulskoj Areni sa Stjepanom Hauserom. - Mislim da ima tako malo harmonikašica jer je to instrument koji je jako težak. Ima 13 kilograma pa mnoge djevojke koje počinju svirati kao male odbije ta težina. Osim toga, u sviranju harmonike stalno su aktivne obje ruke i još uz to moramo povlačiti mijeh da bismo proizveli ton te je to također zahtjevno. Rekla bih da je harmonika jedan od najzahtjevnijih instrumenata u proizvodnji, kao i u sviranju - objašnjava Kiara. Ipak, dodaje, ne bi ga mijenjala ni za što jer je to instrument na kojem se može svirati narodna glazba, ali i sva druga, od klasike do moderne, i zato je posebna. - Sviranje me usređuje. Kada sviram, osjećam se bolje. Nadam se da ću se u budućnosti moći profesionalno baviti sviranjem harmonike. Svjesna sam da je to jako teško, ali pokušat ću sve da u tome i uspijem - zaključuje Kiara.

